

Irina
GEORGESCU

Electrizări narative: pixeli, cerneluri și telecomenzi

Abstract

The authoress makes a book review about Carmen Dominte's short story collection, entitled "Soarele rasare din televizor" ("The Sun Shines from the TV Set"), distinguished within the Debut Contest "UniCredit" Award (2nd edition, 2009), alongside with Gabriela Toma ("Cantecul geamanului" - "The Song of the Twin", poems) and Dorin Cozan ("Apocalipsa dupa Vaslui" - "The Apocalypse according the Town of Vaslui", novel). The principal themes used in this volume are solitude and death, which assure the book's coherence. Besides, many of these prose pieces recompose a series of literary theories, such as the death of the author, the horizon of expectation or the wreather (the reader that becomes a writer). In conclusion, the volume brings a fresh perspective about the relation between fiction and literary theory.

torii Concursului de debut organizat de UniCredit, ediția a II-a, 2009, alături de Gabriela Toma, *Cântecul geamanului* (poezie) și de Dorin Cozan, *Apocalipsa după Vaslui* (roman). În peste treizeci de texte foarte variate, volumul se construiește în trepte sacadate, uneori grăbite, alteori în ralantiurile unor cuvinte lenese, saturate de sens. De prea multe ori, prozele sunt reflectarea unor teorii literare și a unor strategii perverse în spatele cărora o mână sigură de prozator se insinuează fără echivoc. Bunul mers al scriiturii este, la rândul său, strategie a lecturii. *Soarele răsare din televizor* debutează cu proza „Mâna mea dreaptă”, în care unul dintre personaje, care și-a pierdut pe rând

membrele inferioare, apoi mâna stângă, de teamă să nu-i mai dispară și alte organe ale corpului, începe să înfățișeze scenariu, să se sustragă ștergerii aleatorii a altor părți din trup, totul pentru a nu dispărea cu totul: „am început să scriu pe un șervețel rămas de mult în buzunar. Am descris șoseaua, apoi gara unui oraș de provincie, un tren, o metropolă unde am poposit la un moment dat. Textul meu prindea contur. Nu scriam... de plăcere, ci de frică. Inventam personaje de toate felurile, evenimente banale sau extraordinare, relații obișnuite bazate pe invidie, ură, gelozie, iubire sau indiferență. [...] Știam însă că undeva mă urmărește o mână care mă va șterge pur și simplu, fără nici o explicație, de îndată ce va ajunge în apropierea mea. Trebuie să scriu în coră...

propria eliberare în *Biletul*, unde „spațiul unei lumi infinit imaginabile se restrânse la acest text” o libertate de care se doborâie „doar tu ești vinovat, pentru că, fără să-ți dai seama, ai declanșat o lume pe care nu o poți stăpâni. Doar tu, în jocul de-a literatura, ești răspunzător pentru povestea pe care o citești liniștit din canapeaua verde de acasă. Iar în acest moment Vera a înțeles. Fusese singurul personaj care își întâlnise autorul, iar povestea ei, materialul didactic”. Astfel, ultima proză a cărții rescrie, de fapt, schema morții autorului, unde personajul devine simpla fantoșă a cititorului, fără să mai răspundă niciunei exigente. Personajul care se înfruntă cu autorul permite declanșarea unei întregi retorici. Declamarea instanțelor narative este abruptă. Dacă structuraliștii francezi declarau moartea autorului, în prozele lui Carmen Dominte, autorului i se interzice dreptul la replică; este invocat numai pentru a fi umilit, redus la tăcere, ignorat. În „jocul de-a literatura”, cititorul este responsabil pentru ceea ce are în fața ochilor, iar rolul lui este superior autorului. Abrutizarea vine la pachet: soarele rămâne blocat în televizor, iar razele sale își pierd din intensitate de la un program la altul, de la un difuzor la altul.